

Zsille Gábor

BALATONPART, ŐSZEL

Csak még ez a sirály szálljon el,
csak ez a néhány hangos szárácsa,
és leereszkezik az égből
az elmúlás vasrácsa,

a levelekre rozsdát perget,
halott méheket előhányja,
s a parti nádas felégeti
október őrlángja.

A nádasban hamvadunk mi is,
elnyel minden élőt e ketrec,
nem lehet kimászni, testeket
egymásra hiába fektetsz.

Elhamvad a káposztalepke,
a szitakötő, a lódarázs,
ledönt a tűz könyörtelenül,
mint a kígyómarás.

Csak még ez a pók, ez a csiga,
csak ez a néhány hangos szárácsa,
és leereszkezik a földre
az elmúlás vasrácsa.

KIRÁNDULÁS

Hajolj el, itt jön az ág, utolsó
erejével az arcodnak támad,
minden rostját megfeszítve
mutatja, él még és erős,
méltatlan a korai halálra,
a hajnali fagyok őt ne marják,
rajtad torolná meg a novembert,
itt jön az ág, komor és fürge,
pókháló-zászlót lenget és
pihét, szúnyogok és legyek
múmiáit, levéltetvek
temetője sötétlik a tövén,
mennyi sír, mennyi fölösleges
halott, micsoda bőség
a veszteségben, mi elmegyünk,
ő itt marad, nézd, milyen tüskés.

BEFEJEZETLEN LEVÉL BELLA ISTVÁNNAK*

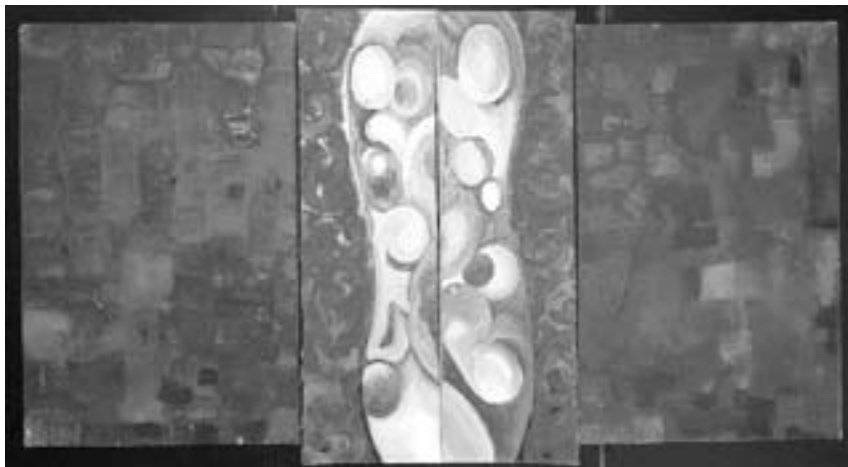
István, kit mindig csak
a hátad mögött neveztelek Pistának,
kilenc nappal a temetésed után
tudnod kell, hogy továbbra is
a hallgatag mesterem vagy,

és így lesz ez később is, kilenc hét múlva,
és kilenc hónap elteltével újjászületsz bennem,
leemellek egy polcról, az arcod visszakéred,
habcafatos korsók mellett és füstben
ülsz majd a Bécsi Szelet vendéglőben,
vagy a szigligeti strandon, ha megkérek szépen,
sakkozol velem és bemattolsz,

hallgatag mesterem, hallgatag bátyám,
három évvel vagy idősebb apámnál,
ki hatodik esztendeje halott,
szakállas pártfogóm, szakállas apám,
lengyelül beszélgettünk és Chopint játszottál,

régebben azt hittem, olyan könnyű ez: élni.
Nem kell hozzá sok, csak két-három
barát, ruha, vonatjegy, igaz könyv,
olyan könnyű ez: élni, elheverni
a padlón vagy fűszálat rágva egy réten,
a szerepek szabadon fölcserélhetők,
Ábelből lehet Káin és Káinból Ábel,

a hallgatag mesterem vagy,
István utcai holt. Gondolj majd rám,

Tánczos György: Gondolat I.

* A vers a Kortárs 2006/9-es számában tördelési és központozási hibákkal látott napvilágot. A szerző e mostani változatot tekinti első közlésnek. (Zs. G.)